

УДК 821.111-3-34.09(73)
DOI <https://doi.org/10.32838/2710-4656/2022.1-3/05>

Васильяни О. С.

Чорноморський національний університет імені Петра Могили

ЧЕРВОНА ШАПОЧКА, БІОНЖЕНЕРНІ СОЛДАТИ ТА ВІЙНА З МІСЯЦЕМ: ТРАНСФОРМАЦІЇ КЛАСИЧНОЇ КАЗКИ У РОМАНІ МАРІССИ МАЄР «SCARLET»

Казки існують так само довго, як і саме людство. Раніше вони надавали тлумачення різноманітних звичаїв та ритуалів багатьох громад. Часто вони розповідалися для того щоб подарувати надію пригніченим та підготувати слухачів до різних випробувань і страждань, які б вони мали долати протягом усього свого життя. Тому, на жаль, не кожна казка мала щасливий кінець. До того ж багата кількість із них мала певні попередження та розповідала про погані наслідки, які можуть трапитися через неправильну поведінку. За словами дослідника казок Джека Зінса, великий ряд казкових оповідань, з якими ми знайомі на сьогодні, мають коріння в «особливої боротьбі за олюднення звіриних варварських сил, які специфічно тероризували наш розум і суспільство». Варіації знайомих казок існують у багатьох культурах по всьому світу; це ті самі історії, знайомі кожному, але розказані вони абсолютно по-різному. Казки залишаються актуальною та потужною формою оповіді, адже їх можна інтерпретувати й переказувати, роблячи їх доступними для кожного покоління. І з кожним наступним поколінням зміст казки змінюється та розвивається, роблячи можливим зобразити поточні соціальні установки.

*Традиційні казки, які відомі нам зі збірок Шарля Перро та братів Грімм, складаються з комбінації магичних і реалістичних елементів. Тому можливості авторів, які звертаються до так званих *fairy tale retellings* є безмежними.*

*У даній статті досліджується другий роман Марісси Маєр «Scarlet», який продовжує серію книг під назвою «Хроніки Місяця». Його дія продовжує розвиватися у футуристичному майбутньому, але основні події відбуваються вже у Франції. Марісса Маєр майстерно переплітає декілька популярних жанрів, включаючи *young adult*, фентезі, кіберпанк, наукову фантастику та антиутопію, розповідаючи історії декількох рас: простих людей, андроїдів, кіборгів та «лунастиків». У романі присутні всі сюжетні елементи, які варто було б очікувати від ретеллінгу казки про Червону Шапочку. Це і молода жінка у червоному одязі, це і подорож до бабусі, це і вовк із сумнівними мотивами.*

Таке неочікуване поєднання жанрів, які переплітаються із класичним казковим сюжетом, робить роман «Scarlet» відмінним матеріалом для дослідження.

Ключові слова: брати Грімм, Марісса Маєр, Місячні Хроніки, ретеллінги казок, Червона Шапочка, Шарль Перро, фемінізм.

Постановка проблеми. Казка про Червону шапочку є однією з найбільш провокаційних та довго існуючих серед усіх інших. На жаль, неможливо простежити, звідки походить історія про Червону Шапочку, але фольклористи припускають, що вперше вона з'явилася в Африці чи Азії. До того ж невідомо, коли саме у казці з'явилися ті самі мотиви, дослідженням яких займаються багато науковців протягом років. Це і той самий червоний плащ, і вовк (який у деяких версіях виступає у ролі перевертня, людоджера або ж будь-якого іншого звіра, який відповідає певній географічній території), а також припущення про наявність сексуального контексту.

Літературна історія Червоної Шапочки почалася в 1697 році з публікації «Le Petit Chaperon Rouge» Шарля Перро. Це та сама версія казки, з якою більшість із нас знайомі ще з дитинства. Припускається, що Перро вилучив жорстокі та вульгарні аспекти попередніх версій казки. Наприклад, він позбувся від згадок акту канібалізму, адже в одній з попередніх версій Червона Шапочка зустрічається з перевертнем, який подає їй їжу, приготовлену із плоті її бабусі. Таке рішення є обґрунтованим, тому що Перро писав для буржуазної аудиторії Версальського палацу, але ряд літературознавців стверджують, що така адаптація казки позбавила її смислу. Але головний намір Перро полягав у тому, щоб поділи-

тися із молодими жінками моральним уроком: «дівчата, які запрошують незнайомих чоловіків у свої кімнати, заслуговують на те, що вони отримують». Перро хотів розповісти (чи то нав'язати) молодим читачкам певну модель поведінки, аби на негативному прикладі Червоної шапочки вони зрозуміли, як має поводитися «хороша дівчина». Критики стверджують, що Перро «повністю зіпсував зміст застережливої історії», і замість того щоб попередити дівчат про небезпеку хижаків, Перро застерігає їх від задоволення власного сексуального бажання: «такий символічний ритуал, зображений в оригінальній народній казці про сильну молоду жінку, збентежив і роздратував Перро, а його ворожість до язичницької народної традиції та страх перед жінками можна помітити у всіх його казках» [5, с. 30; 4, с. 29].

Після того, як казка Перро була перекладена багатьма європейськими мовами, інші письменники використовували її як шаблон, вводячи все нові і нові елементи. У 1800 році Людвіг Тік опублікував «Leben und Tod des kleinen Rotkäppchen» («Життя та смерть Червоної Шапочки»), представляючи фігуру героїчного мисливця, який рятує їй життя. Версія Крістіана Шнеллера, опублікована у 1867 році, є більш грубою та жорстокою, адже вовк перетворюється на людожера, який замінює колодку на дверях бабусі нутрощами жінки і зберігає її кров, зуби та щелепи у кухонній шафі. У 1812 році брати Грімм записали «Rotkäppchen» («Червона шапочка»), зберігаючи не тільки фігуру мисливця, представлену Тіком, і порятунок Червоної Шапочки. Вони також надали Червоній Шапочці можливість продемонструвати більш активну роль у всій історії.

Версії «Червоної шапочки» Шарля Перро та братів Грімм були видані багатьма екземплярами та мовами. Тому зовсім не дивно, що вони встигли поєдналися з іншими усними та письмовими варіантами даної казки, створюючи ще більше інтерпретацій з багатьма різними значеннями. Саме тому дослідження трансформацій класичної казки у літературі є актуальним, адже всі вище зазначені факти свідчать про гнучкість оригінальних оповідань, які можна переказувати, перечитувати й переосмислювати. Наприклад, Анджела Картер переосмислила дану оповідь, щоб викрити мізогінію Перро та прославити жіночу сексуальність [3, с. 155]. До того ж велика кількість авторів, які працюють у рамках жанру young adult, також звертаються до образу Червоної шапочки. Рейчел Вінсент у своєму романі «Red Wolf» розповідає історію Адель, дівчини,

яка приймає форму вовка, аби захистити жителів свого села від небезпек, які ховаються у темному лісі. Елана К. Арнольд також звертається до сюжету класичної казки у своєму романі «Red Hood». У ньому мова йде про головну героїню на ім'я Бізу, яка проживає в Сіетлі та знаходиться під опікою своєї бабусі. Але одного вечора під час повного місяця на неї нападає вовк. Така кількість різноманітних ретеллінгів казки про Червону Шапочку і робить дослідження трансформацій у романі «Scarlet» вагомим проблемою сучасного літературознавства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

У наукових працях таких вітчизняних та зарубіжних вчених як О. Веселовського, Р. Волкова, Е. Мелетинського, А. Нікіфорова, В. Проппа та Н. Фрая розглядається феномен казки та розвиток даного жанру в цілому. Але, на жаль, наразі відсутні фундаментальні праці, які б досліджували розквіт ретеллінгів класичних казок. Тому існує величезна необхідність розглянути приклади використання класичних казкових сюжетів та елементів у творах сучасної зарубіжної літератури.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження особливостей трансформацій образів і елементів класичної казки про Червону Шапочку у другому романі «Scarlet» із тетралогії Марісса Маєр «Хроніки Місяця».

Виклад основного матеріалу. Події другого роману у серії книг «Хроніки Місяця» відбуваються у Франції. Марісса Маєр пояснює це своїм бажанням розгорнути події історії саме у тій країні, де відбувалися якісь незвичайні події, в яких приймали участь вовки (чи то перевертні). Саме тому головні герої проживають у південній частині Франції (точніше, у її сільській місцевості), де у XVIII столітті жив Жеводанський Звір і тероризував вбивствами мирних жителів. Протягом трьох років невідома істота вбила більше ста людей, а єдине, чому вдалося вбити звіра, – це срібна пуля.

Головна героїня роману «Scarlet», Скарлет Бенуа, мешкає на фермі у Франції разом із своєю бабусею. Авторка описує головну героїню як щирю та спонтанну дівчину, яка спочатку щось робить, а вже потім думає про наслідки своїх дій. До того ж Скарлет не довіряє новим знайомствам, адже їй завжди потрібен певний час, щоб довіритися якій-небудь людині.

Коли бабуся Скарлет зникає, а поліція відмовляється продовжувати її пошуки, головна героїня вирішує зайнятися власним розслідуванням. Таким чином, Маєр використовує феміністичну

трансформацію образу Червоної Шапочки, яка повністю готова узяти всю відповідальність за пошуки бабусі на себе. Їй не потрібно будь-яка допомога, аби врятувати бабусю, яка, у свою чергу, була військовим пілотом та врятувала Сіндер, головну героїню першого роману, від її злої мачухи. Незважаючи на те що деякі називають її «*tender morse*» (тим самим, роблячи пряму алюзію на епізод із класичної казки, коли вовк спостерігає за Червоною Шапочкою, ховаючись у тіні), Скарлет – не є здобиччю для Вовка, який тільки і мріє, щоб з'їсти її на обід [1, с. 117].

Їй щастить познайомитися із містичним незнайомцем, якому відомі деякі подробиці щодо викрадення її бабусі. Він називає себе Вовком та має схильність до насильства та жорстокості, як і справжня тварина. Спражне ім'ям Вовка – Зе'єв Кеслі; він є колишнім оперативником Місячної армії, а на момент початку історії бере участь у вуличних боях. Маєр описує його як сильного та застрашливого персонажа, але незважаючи на це, Вовк часто поводить досить тихо і скромно у компанії інших людей, виказуючи певні характеристики інтроверта. В результаті він починає піклуватися Скарлет та захищати її у будь-якій небезпечній ситуації, а дівчина також закохується у нього.

Відносини між Вовком та Червоною Шапочкою можуть здатися дещо нудними для тих, хто захоплюється різноманітними ретеллінгами даної казки. У цьому випадку є доречним згадати романтичний фільм жахів 2011 року «Червона Шапочка», події якого відбуваються у невеличкому селі, яке тероризують перевертень. Події розгортаються навкруги головної героїні Валері, яка намагається зрозуміти, хто саме є тим самим перевертнем, а її підозра падає на її коханого Пітера, який працює дроворубом. Тому можна сказати, що більшість ретеллінгів класичної версії казки про Червону шапочку працюють за одним і тим самим планом. Тому наразі варто згадати класичну казку братів Грімм у деталях, аби визначити усі відмінності між класичною версією та її новою трансформацією.

Червону Шапочку, образ якої був записаний відомими казкарями, можна назвати пречудовою і доброю дитиною. Її бабуся навіть дарує їй оксамитову шапочку, щоб показати усю силу своєї любові до неї, адже хоче, щоб онука знала про всю силу її почуттів. Марісса Маєр вирішує не відходити від традиції із подарунку, яка представлена у версії казки братів Грімм. Тому бабуся Скарлет, Мішель Бенуа, дарує їй червоний светр (худи). Його капюшон ідеально натякає на типові

ілюстрації Червоної Шапочки, на яких вона зображена у червону плащі.

Незважаючи на те що Червону Шапочку можна назвати прекрасною дитиною, неможливо сказати, що ця дівчина відрізняється особливою слухняністю. Перед тим як відправити дочку до бабусі, мати говорить їй, щоб вона йшла тихенько, не звертала з дороги, аби не впасти і залишити пляшку цілою і неушкодженою. Червона Шапочка, звичайно, відповідає, що вона зробить саме так, як велить їй мати, але все ж таки звертає з вірного шляху. Скарлет Бенуа також не вирізняється бажанням робити те, що кажуть їй інші; вона навіть готова вступити у бійку, щоб захистити свою точку зору: «*My grandma's not crazy!*» *She grabbed the front of his shirt. "Is that what you told the detective? When he questioned you? Did you tell him she was crazy?" "Of course I told him she was crazy!" he yelled back, the stench of alcohol flooding over her. She squeezed the fabric until her fists ached*» [2, с. 18]. До того ж ніхто не відправляє Скарлет на пошуки її бабусі. Вона намагається знайти її власними силами, адже вважає, що бабусю викрали, а мова не може навіть йти про те, що вона добровільно покинула свою онуку. Тому не можна не звернути увагу на те, що у головної героїні другої частини «Хронік Місяця» немає матері. Марісса Маєр не згадує про ту жінку, яка подарувала Скарлет життя, а говорить лише про її батька, сина Мішель Бенуа. Вперше знайомство читача з ним відбувається, коли одного разу дівчина повертається з роботи та бачить, що батько бігає будинком, перевертаючи його догори дригом, аби щось знайти. Скарлет помічає опіки на його тілі та розуміє, що його катували. Батько, у свою чергу, розповідає про те, що ті люди, які катували його, викрали й бабусю Скарлет. Єдине, що він пам'ятає про них, – це те, що у кожного з них було татування на передпліччі. Скарлет одразу ж згадує, що точно таке саме тату є у Вовка. Тому цьому етапі варто перейти до аналізу сюжетної лінії, яка пов'язана саме з цим персонажем.

У казці братів Грімм перша зустріч Червоної Шапочки із вовком відбувається у лісі. Дівчина прислухається до поради матері бути ввічливою і поводить з Вовком занадто чемно. Вона навіть розповідає йому, який шлях він має обрати, щоб дійти до будиночку її бабусі. Може здатися, що у дівчини зовсім відсутній інстинкт самозбереження, так само як і у Скарлет. В одному із епізодів вона починає захищати Лінн Сіндер перед іншими людьми, які наполягали на тому, що ця кіборг-дівчина тільки і робить, що спричиняє

повний хаос: «*Scarlet shoved Roland hard with both hands. He stumbled back into Émilie, who'd been trying to get in between them. Émilie screamed and fell back onto a table in her effort to keep Roland from crushing her. Roland regained his balance, looking like he couldn't decide if he wanted to smirk or snarl. "Better be careful, Scar, or you're going to end up just like the old—" Table legs screeched against tile and then the fighter had one hand wrapped around Roland's neck, lifting him clear off the floor*» [2, с. 20]. І саме в цей момент з'являється він, хлопець, з яким її нещодавно познайомила подруга, Емілі. Звичайно, це і є Вовк, який вперше рятує Скарлет від розгніваної юрби.

Наразі варто знову повернутися до татуювання Вовка. Спочатку хлопець розповідає Скарлет про те, що такі татуювання присутні у кожного, хто був частиною однієї групи, членом якої він же не є, тому він точно знає, що це саме вони і викрали бабусю Скарлет. Майже наприкінці історії Вовк розкриває свою таємницю, розповідаючи своє справжнє ім'я та те, що він був оперативником Місячної армії, біоінженерним солдатом, який раніше слугував Королеві Левані. Можна навіть сказати, що він є не зовсім людиною, а його звірині інстинкти дійсно є інстинктами справжнього вовка. Але перед тим як поділитися своїм головним секретом, Вовк із Скарлет вирушають на пошуки її бабусі до Парижу. Саме у цьому епізоді створюється незвична трансформація відносин Вовка та Червоної Шапочки. Незважаючи на те що Зе'єв раніше працював на Королеву Левану і був своєрідним злодієм, їх шляхи із Скарлет не розминаються. Він не кидає її, аби першим дістатися її бабусі. Це роблять інші солдати, з якими Вовк працював раніше. І коли вони прибувають до того місця, де повинна була знаходитися Мішель Бенуа, Скарлет дійсно знаходить її. На жаль, усе відбувається за тим самим сценарієм, який був представлений братами Грімм. Один із біоінженерних солдатів із спецармії Королеви Левани вже чекає на Скарлет, будучи замаскованим під її бабусю. Дівчина розуміє те, що перед нею сидить ніхто інший, а солдат, але їй все одно доводиться розповісти усе, що вона знає про Принцесу Селену, адже він починає маніпулювати нею і погрожувати вбити її родину. Біоінженерний солдат із підрозділу Королеви Левани стає тим самим Вовком, який має з'їсти Червону Шапочку, але замість цього він кидає її за ґрати. Це відбувається через те, що вона причетна до Мішель Бенуа, а та, у свою чергу, причетна до врятування Принцеси Селени (Лінн Сіндер). Адже саме бабуся Скарлет

протягом восьми років ховала Сіндер у себе, а вже потім Лінн Гаран (вітчим Лінн Сіндер) перетворив її на кіборга.

Час знову повернутися до Зе'єва, який постає вже не тільки Вовком. Він бере на себе роль Мисливця, який врятовує Червону Шапочку від небезпеки. Для того щоб дати Скарлет можливість зустрітися із бабусею, він проникає до її тюремної камери і цілує, непомітно передаючи їй підроблений чіп особистості. Саме завдяки цьому дівчині вдається зустрітися із бабусею, яка розповідає їй про те, що Сіндер насправді є Принцесою Селена, законною спадкоємицею престолу Місяця, і про те, що Скарлет має її знайти. Якщо у братів Грімм Мисливець рятує і Червону Шапочку, і її бабусю, то у «Хроніках Місяця» саме Мішель Бенуа рятує свою онуку. Коли до тюремної камери вривається один із солдатів на ім'я Рен (можна сказати, що він і є той самий вовк, котрий бажає з'їсти і Червону Шапочку, і її бабусю), Мішель жертвує собою, аби врятувати Скарлет: «*Ran howled and dropped her grandmother into a heap, then flung Scarlet off his back. She collapsed against the wall, but she barely felt the impact, her attention falling on her grandmother's limp, bandaged form. "Grand-mère!" Their gazes met and she could see, in an instant, that her grandmother would not be moving again. Her dry lips managed to stammer— "Ru..." But nothing followed. Her eyes lingered open, eerily empty*» [2, с. 289].

В одному із наступних епізодів також відбувається переплетіння двох казок, Попелюшки та Червоної Шапочки. Нарешті Лінн Сіндер зустрічається із Скарлет Бенуа. Це відбувається в якнайкращий для цього момент, адже у Зе'єва і одного із біоінженерних солдат, Рена, зав'язується справжня бійка, у ході якої Вовк вбиває чоловіка. Після цього у Вовка починаються деякі проблеми із використанням його магічних сил, і Сіндер, думаючи, що хлопець хоче нашкодити Скарлет, вистрілює у нього із пістолету з транквілізатором: «*Stop this, Wolf. You're not one of them anymore. His brow twitched, but his resentment seemed to fade. His expression held pain and desperation and mute anger—but not for her. "He's in my head," he said, his voice a rumbling growl. "Scarlet. I can't..." He looked away, face scrunching. Scarlet traced her fingers along his face. The same jaw, the same cheekbones, the same scars, all splattered with blood. She brushed her fingers through his wild hair. "Just stay with me. Protect me, like you said you would." Something whooshed by her ear and thudded into Wolf's neck*» [2, с. 300]. Всі герої, включаючи

Сіндер, Скарлет і Вовк, покидають Землю, при цьому дізнаючись про те, що Принц Кай вирішив одружитися із Королевою Леваною, аби зупинити атаку з Місяця на планету Земля.

Висновки і пропозиції. Таким чином, можна виділити наступні трансформації класичної казки про Червону Шапочку, які наявні у другому романі із серії книг Марісси Маєр «Хроніки Місяця»:

1. Образ Зе'єва «Вовк» Кеслі можна сприймати не тільки як інтерпретацію образу Вовка, а також як і інтерпретацію образу Мисливця, який рятує Червону Шапочку і її бабусю від дикої тварини. Зе'єва також не можна назвати справжньою людиною. Він є біоінженер ним солдатом, який має звірині інстинкти.

2. Ще одним Вовком можна назвати Рена, котрий дійсно вбиває бабусю Скарлет, а потім намагається вбити і саму дівчину.

3. Мішель Бенуа дарує своїй внучці не оксамитову шапочку, а червоний светр (худі).

4. У Скарлет немає матері, тільки батько і бабуся.

5. Дівчина відправляється до бабусі не для того, щоб віддати їй свіжі пиріжки, а для того, щоб знайти її та врятувати від Місячної армії.

6. Вперше Скарлет зустрічається з Вовком не у лісі, а в кафе, куди вона доставляє продукцію з їхньої з бабусею ферми своїм постійним клієнтам.

7. В бабусю Червоної Шапочки переодягається не Вовк, а один із оперативних Місячної

армії, аби Скарлет розповіла йому все, що їй відомо про Принцесу Селену.

8. На жаль, Мішель Бенуа не була врятована Мисливцем. Вона приносить себе в жертву, щоб її онучці Скарлет вдалося покинути в'язницю.

9. Вовк не намагається з'їсти Червону Шапочку. Єдиний раз, коли Вовк нападає на Скарлет (точніше, так здається Лінн Сіндер) – це той момент, коли у нього починаються проблеми з контролем своїх магічних сил.

10. Зе'єв постійно рятує Скарлет – то від розгніваної юрби, то від Рена, одного із оперативників оперативника Місячної армії.

Марісса Маєр представляє неочікувану трансформацію усім відомої казки про Червону Шапочку, яка відбувається через тисячі років після нашого сьогодення. Беручи за основу давню легенду про Жеводанського Звіра, вона створює образи бійцівських солдатів, які тероризують як і Місяць, так і Землю. До того ж авторка знову використовує феміністичні мотиви, роблячи Червону Шапочку сильним жіночим протагоністом, яка готова боротися за справедливість без жодної сторонньої допомоги. Марісса Маєр також грається з персонажем Зе'єва Кеслі, створюючи зовсім протилежний класичному образ, поєднуючи у ньому образи Вовка та Мисливця. Подальшим матеріалом для дослідження можуть стати наступні частини тетралогії, які розповідають трансформовані історії таких класичних казкових персонажів як Рапунцель та Білосніжка.

Список літератури:

1. Grimm Brothers. The Fairy Tales of the Brothers Grimm. Read Book LTD, 2013. 418 p.
2. Meyer, M. Scarlet. Feiwei & Friends, 2013. 464 p.
3. Poemer, M. Angela Carter and the Fairy Tale. Wayne State University Press, 2001. 269 p.
4. Zipes J. Fairy Tales and the Art of Subversion. Routledge, 2011. 288 p.
5. Zipes, J. When Dreams Came True. Classical Fairy Tales and Their Tradition. Routledge, 2007. 336 p.

Vasyliants O. S. LITTLE RED RIDING HOOD, BIOENGINEERED SOLDIERS, AND WAR AGAINST THE MOON: TRANSFORMATIONS OF THE CLASSIC FAIRY TALE IN THE NOVEL «SCARLET» BY MARISSA MEYER

Fairy tales have been existing for as long as humanity. Once, they explained the customs and rituals of various communities. They were often told to give hope to the oppressed or to prepare people for multiple trials and challenges they would have to overcome throughout their lives. For this reason, not every fairy tale had a happy ending. In addition to this, many of them had some warnings and presented the aftermath of certain misbehavior. According to fairy tale researcher Jack Zipes, many of the fairy tales with which we are familiar have roots in «specific struggles to humanize bestial barbaric forces that have terrorized our minds and communities in concrete ways». Variations of different fairy tales exist in many cultures all over the world. These are the same stories that everyone is familiar with, but they are told completely differently. As a result, fairy tales remain a powerful form of narrative, as they can be interpreted and retold to make them clear to every generation. Generations change, the fairy tale's content evolves and makes it possible to portray current social attitudes.

Traditional fairy tales, which we know thanks to Charles Perrault and the Brothers Grimm, consist of a combination of magical and realistic elements. Therefore, the possibilities of authors who turn to the so-called fairy tale retellings seem endless.

This article examines Marissa Meyer's second novel, «Scarlet», from the book series called «The Lunar Chronicles». It takes place in a futuristic future, but the major events are all about France. Marissa Meyer perfectly combines several popular genres. These include young adult, fantasy, cyberpunk, science fiction, and dystopia. Furthermore, she tells us stories of several races: ordinary people, androids, cyborgs, and "lunatics". The novel contains all the plot elements that one would expect from the fairy tale retelling of «Little Red Riding Hood». These are a young woman in red clothes, a trip to her grandmother, and a wolf with a dubious motivation.

Such an unexpected combination of genres, which is intertwined with a classic fairy-tale plot, makes the novel «Scarlet» an excellent research material.

Key words: *Brothers Grimm, Charles Perrault, fairy tale retellings, feminism, Little Red Riding Hood, the Lunar Chronicles, Marissa Meyer.*